

bisse. Jeg antager derfor ogsaa, at en saadan Udtalelse er langt mere beregnet paa at klare det ærede Medlems egen Stilling end paa at klare Andres Stilling. Dernæst sagde det ærede Medlem, at han troede, at vi vare meget inkonsekvente i Toldloven. (N. Under- sen: Ja!). Det ærede Medlem siger: Ja — der har jeg altsaa heller ikke misforstaaet ham — men det ærede Medlem kom slet ikke til at udtale, hvori denne Inkonsekvents bestod. Naar man giver Vink i en saa vigtig Reform som Sa- gen om Toldloven, og Ministeren stiller sig bestemt mod den Reform, man ønsker, saa er det efter min Opfattelse ikke Rigsdagens Opgave at komme med bestemte Forslag, saa er det kun Rigs- dagens Opgave at give Hentydninger til, hvor- ledes man vil have Forholdet ordnet. Naar derimod Ministeren vil gaa ind paa de fremsatte Tanker, saa er det noget ganske Andet, saa maa det være Rigsdagens Opgave at forme sine Tan- ker. Jeg kan saaledes ikke se nogen Inkonsekvents i vor Stilling. Det ærede Medlem sagde, at det var det samme Flertal som tidligere, der nu er i Toldbudsvalget. Det tillader jeg mig tildeels at be- negte. Det er den samme Drøjsfører, men dette er ogsaa næsten det Hele. Det ærede Medlem vil ved at læse Betænkningerne igennem se, at der er meget stor Forskjel paa de to Flertal med Hensyn til den Stilling, de have indtaget. Men naar vi komme til at lægge det Hele sammen, saa maatte det Inkonsekvente i vor Stilling i Toldbudsvalget efter den Opfattelse, jeg fik af det ærede Medlems Foredrag, være det, at, naar man vilde have Toldnedsættelser, burde man samtidig dermed komme med Forslag til Thinget om, hvor- ledes man havde tænkt sig, at man skulde komme til Pengene igjen, saaledes at Finantserne ikke skulde komme til at lide noget Tab. Jeg siger, at dette er fuldstændig rigtigt, naar Finantsmi- nisteren vil gaa ind paa selve Tanken, men naar han bestemte modsætter sig den, saa er det, at jeg paastaar, at det ikke er Rigsdagens Opgave at fremkomme med Andet end en Angivelse af den Retning, hvori man anser det for rigtigt at gaa. Dernæst sagde det ærede Medlem, at det stod for ham som meget tvivlsomt, om det var rigtigt at stole paa de sidste Valg. Jeg skal ikke negte, at en saadan Udtalelse kom mig noget uventet. Jeg er ikke berettiget til at sige Noget mod det ærede Medlem, thi Spørgsmaalet vil naturligvis bero en hel Del paa, hvorledes Belgerne følge med Sagerne i de forskjellige Kredse, men jeg kan for- sikre det ærede Medlem om, at, hvis han vilde optræde i jydske Kredse, skulde han komme til at staa overfor Mænd, som vilde være i Stand til at stille saadanne Spørgsmaal til ham, at han skulde have ondt ved at klare sig. Hvis man i det Hele taget ikke kan tage Hensyn til Valgene, hvad skal man saa tage Hensyn til? Det har stadig staaet for mig, som Noget af det Forunderligste af det,

jeg har hørt mod Adressen, og af Mit, hvad jeg har hørt i de sidste Dage, at man har sagt, at man ikke kunde stole paa Folkstemningen, at man ikke kunde regne, at der var kommet en Majori- tet tilstede. Hvad skal man saa gjøre Regning efter? Skal man ikke gjøre Regning efter, at de Mænd, som ere tilstede her, og som ere valgte ved den almindelige Valgret, maa være et Udtryk af Flertallet i Folket; men naar de ere et Udtryk af Flertallet i Folket, saa forekommer det mig ogsaa, at man er fuldstændig berettiget til at ud- tale sig, som man gjør, paa Folkets Begne. Det er egentlig mærkeligt, at i 1870, da Konflikten var med det Frijske Ministerium, skulde man stadig høre dette, at det ikke var et Flertal (En Ste m m e: Nei, en sammenløbet Flok.). Ja, jeg veed ikke, om jeg maa bruge dette Udtryk her; jeg har nok set det i Bladene, men jeg veed ikke, om det er blevet brugt i Thinget. Altsaa man sagde: I ere ikke et Flertal, kom med en fast Majoritet. Nu, da man er kommen med en fast Majoritet, har man atter Noget at indvende mod den faste Majoritet. Det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) sagde, at han egentlig i det Hele taget havde troet at finde noget Sundt og Rigtigt i den danske Bon- destand, men at i den sidste Tid var der blevet en vis Tendens hos den til at gaa mere radikal tilværts. Jeg kan ikke negte, at denne Udtalelse forekom mig noget besynderlig. Man kunde maasse vende den om og sige til det ærede Med- lem, at han ikke er nær saa tilbøjelig nu til at gaa ind paa Reformen, som han var i den første Tid, efter at han var kommen ind i Rigsdagen, idet der var en Tid, da han hørte til samme Parti som jeg. Da var det ærede Medlem slet ikke utilbøjelig til at gaa ind paa Reformen, saa at det er muligt, at det er os, der staa paa det samme Standpunkt, men at det er det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Valgkreds, som har gjort et Tilbagekridt. Jeg kan i det Hele taget ikke se Andet, end at vi fuldstændig vilde have svigtet den Opgave, der er os betroet, dersom vi vilde komme igjen og sige til Belgerne: Ja, vi staa nu akkurat som før de sidste Valg, uagtet vi ere et Flertal, vi kunne ikke sætte en eneste Smule igennem, fordi Mini- stieriet sætter sig imod det, og stadig skyder sig ind under Landsthinget. (Ankjær: Hør!) Ja, det ærede Medlem siger: Hør! Og selv naar Lands- thinget vil en Ting, saa har man nu i de sidste Dage ved Frimenighedslovens Behandling set, at saaøver Ministeren et Tryk for at faae Lands- thinget til at tiltræde hans Anskuelse. Dette maa staa klart, og nu maa det ærede Medlem gjerne sige: „Hør“, thi det skal staa fast. Vi udøve ikke andet Tryk ved vort Forslag, end at det er fuldstændig overladt til Hans Majestæt Kongen, enten han vil opløse Folkethinget eller Regjerin- gen, eller han vil forsøge paa at lade os prøve